

Способни ли сме да четем правилно?

Живеем в държава, в която образованието е безплатно и задължително до завършване на средно ниво. Това предполага че всяко дете от много поколения насам, е научено да разпознава буквите. Какво означава да можем да четем?

Когато някой автор напише определен текст, той влага нещо от себе си. Следва естествената си мисъл, разсъждения, заключения. С други думи текстът е натоварен да носи част от автора със себе си. Неговия изказ и логика, неговото ниво на осъзнаване. Тогава, като четем текстове на един и същи автор до нас е възможно да достигне същинското послание, което стои зад думите на автора и го изразява. Посланието, което той оставя след себе си съзнателно или не. Дали винаги ни трябва това послание и какво да го правим. Според мен същността на автора общува с читателя и му оставя впечатлението дали книгата е подходяща за него. Една книга е подходяща, когато води читателя към градивни промени. Когато читателя е способен да извлече полза за себе си от книгата. Има всякаква литература - използваме я за разширяване на миогледа си, за развитие на фантазията на детето, за да учим, за да се докоснем до чуждия опит. Всяка литература си има време за четене. С развитието на личността, тя има потребност от литература, която да поддържа и осветлява пътя ѝ. Така се оказва, че към днешна дата, да прочета "Отнесени от вихъра" е ненужно за мен, но книгата ми е била полезна, когато съм я чела преди повече от 15 години.

С течение на времето откривам нови и нови начини на четене. Започна се с интересни книги, които ме привличаха със съдържание, с които се учех да разпознавам буквите и да свързвам смисъла им във цялостна картина, да развивам фантазията си.

В училище се научих да чета по диагонал, попивайки общия смисъл, без ни най-малък интерес към написаното. Научих се да чета, защото трябва да си взема изпитите - насила. Този вид четене ме отврати. Научих се да чета и за развлечение. Интересни книжки или не толкова интересни. Четях до скоро по 2-3 книги едновременно, като ги сменях. Така се научих да помня къде какво става, но пък фантазията се засили.

Приключих с романчетата и преминах на ценна литература. Литература, в която научавам нови неща, макар и хич да не ми е интересно и леко да чета. Примерно "Пътуване извън тялото" е дебела и тежка книга, която изисква концентрация, за да достигне до съзнанието на читателя, посланието на автора. Започнах да чета учебници. Запознах се с психоанализа, анатомия, история, фотография, дизайн, и много езотерични книги. Ефектът от книгите трябва да бъде наблюдаван. Много често в някоя книга можем да привидим себе си. Някой герой с някаква съдба и проблеми, може да ни заприлича на нашите. Описание на нечие решение на проблем, може да ни се стори, че ще работи и за нас. Книгите не ни учат на нищо всъщност. Ние сами се учим от тях. Взимаме текста и привнасяме отношението си, после си вадим изводите. Заклучва се цикъл в който главна роля има личността на читателя. Личността, която вижда, каквото е поискала да види. Когато някой ми препоръча една книга, той ми препоръчва и собственото си отношение към нея. Затова от един момент нататък започнах сама да си избирам книгите и то книги, в които не виждам себе си, но ми помагат да се видя. Като книгите по психоанализа. Всичките, които съм чела твърдят, че човек не може да се види сам. Лъжа! Научила съм че много автори пишат по подобни теми и всеки обхваща въпроса от негова гледна точка. Така всеки въпрос е изложен многостранно и може да се черпи от опита на много автори. И така стигам до извода, че да се чете с лично отношение и ненужно. Така или иначе си се знаем – всеки себе си. Да търсим потвърждение на себе си като личност, в писанията на други личности, ми се струва ненужно. Всеки автор пише, за да удовлетвори собствената си потребност да се изяви. Това че читателите купуват книгите му, за да се огледат в

тях е вторичен ефект. Има автори, които пишат за да се продават. Много рядко бестселърите са носители на нещо ценно. По-скоро продават фантазии. Ясно е защо фантазиите се продават добре. Те подхранват личните фантазии на всеки читател и така подхранват масовия обществен сън. Затова си мисля че има друг път към четенето и други книги за четене.

Внимателно четене на ценни книги, които водят до гравивни промени в човека – търпение, изчитане на всичко, бдителност по отношение на постъпващата информация. Вникване в съдържанието, без да се натоварва с лично отношение - да оставя посланието да стигне до съзнанието ми без да го преработвам. Така оставям написаното да ми каже, онова за което съм се зачела.

И ако прехвърля върху форума тези наблюдения какво ще се получи? Ако не натоварвам с лично отношение постове на участниците, оставям ги да ме научат какви човеци стоят зад думите. Ако внимавам за всяка дума, която е използвана и смисъла който е вложен в нея, до мен достига същността на човека, който си конструира изреченията. Така се уча да общувам със всеки от вас, като използвам четенето като инструмент за познание. Така ви подавам и себе си. Защото като пиша, аз се изразявам, каквато съм в момента. Много често пиша и когато прочета, какво съм написала до мен достига собствения ми смисъл. Така четенето се превръща и в огледало за мен самата. И се оказва че четенето на текстове е не само развлечение, заместващо телевизията, ами мощен инструмент за самопознание, както и за познание на други хора, на същността им, на общуването.